

[Lykketoft]

alle sammen som en eller anden procent af den samme indkomstopgørelse.

Derfor prøvede den socialdemokratiske regering faktisk også i 1981 at få flertal for at afskaffe både det særlige sygedagpengebidrag og folkepensionsbidraget og slå det hele sammen til én progressiv statslig skat. Det behøvede ikke have nogen anden virkning, end at skatteyderne slap for nogle indholdsløse specifikationer på selvangivelsen, som de ikke forbinder noget med, men som koster lidt ekstra i administration.

I socialdemokratiets forslag til skattereform, som blev fremsat på ny i onsdags i folketinget som beslutningsforslag nr. B 1, er ideen om at fjerne de særlige sociale bidrag fra indkomstskattesystemet og slå det sammen med den almindelige statsskat taget op igen. Man skal efter min opfattelse være meget bogholder for at kunne se nogen særlig pædagogik i forhold til befolkningens forbrug af sygedagpengeydelse ved særlig at forhøje specielt den del af indkomstskatten, der kaldes sygedagpengebidraget. Men regeringen har nok en eller anden forestilling om, at det glider lettere at få accepteret nogle skatteforhøjelser på 2,1 mia kr., hvis man kalder det noget andet end skat, og så har regeringen – synes den vel også selv – været gevaldig snedig ved at udforme dette her lovforslag som en bemyndigelseslov, sådan at socialministeren hvert år kan regulere skatten.

Det mener vi er på kanten af grundlovens § 46. I hvert fald synes vi ikke, det er nogen hensigtsmæssig måde at indrette tingene på, men det følger både af karakteren af bemyndigelseslov og af, at vi synes, det er dybt uhensigtsmæssigt og fjollet at have denne opdeling, som vi har haft i en længere årrække af historiske grunde; vi ønsker det som sagt slået sammen.

Realiteten i dette lovforslag er altså først og sidst, at man lægger endnu et lod på verdens højeste indkomstskat, at alle menneskers trækprocent bliver én højere, at den laveste trækprocent i gennemsnitskommunen i Danmark i 1984 vil komme op på knap 48.

Jeg synes, man kan stille mange spørgsmål til, om det er en hensigtsmæssig metode til at opnå en ønskelig og nødvendig budgetforbedring. Om det er klogt endnu en gang, når en regering mangler penge, at lægge et ekstra lod på indkomstskatten, selv om vi er det

land i verden, der har den højeste, eller om ikke det var klogere at tage anledning til at diskutere en anden og bedre skattestruktur.

Det skal nu ikke være afgørende, men det, der er interessant, er, at behovet for denne skatteforhøjelse, som regeringen foreslår, på 2,1 mia kr., bl. a. og for en meget stor dels vedkommende er opstået, fordi regeringen både gennem vedtagelsen af udskrivningsloven for 1983 sidste år ved denne tid og i udformningen af det forslag til udskrivningslov for 1984, som vi lige har diskuteret under det foregående punkt på dagsordenen, som indrømmelse til fremskridtspartiet har indbygget forhøjelser af personfradragene i forhold til det, regeringen selv mente var muligt og forsvarligt. Derfor mangler man penge. Derfor kommer man nu på et helt andet sted på dagsordenen og camouflerer som noget, der specielt skulle have med sygedagpenge at gøre, med dette her forslag, og så forventer man måske lidt naivt, at socialdemokratiet betingelsesløst skal hjælpe regeringen igennem med erstatningsindtægter for de penge, man har givet i indrømmelser til fremskridtspartiet.

Det har socialdemokratiet ingen anledning til – slet ikke, hvis det skal være noget, der indgår i en sammenhæng, hvor man blot vil bane vejen for et fortsat samarbejde mellem regeringen og fremskridtspartiet, der skal omsættes i nye, uacceptable social- og arbejdsmarkedspolitiske nedskæringer eller yderligere skattelettelser andre steder. Vi vil ikke være med i et show, hvor man først sikrer regeringen nogle indtægter, fordi vi er finanspolitisk ansvarlige, og de indtægter derefter snoldes op i nye indrømmelser til fremskridtspartiet.

Derfor må socialdemokratiet kræve afgørende indflydelse på finanspolitikken, hvis vi skal gå ind og sikre denne budgetforbedring. Vi må vide, om den kan fastholdes som en budgetforbedring, og vi må vide, at den ikke baner vej for nedskæringer, vi ikke kan acceptere, og vi må kræve genopretning af nogle af de nedskæringer, der er sket.

Til gengæld vil vi diskutere denne og andre budgetforbedringer, også andre end dem regeringen har foreslået, i den sammenhæng.

Jeg har forstået, at det radikale venstre i dag har fremsat lovforslag nr. L 31 om forbedring af barselorlovsordningen. Det vil komme til særskilt diskussion senere, men